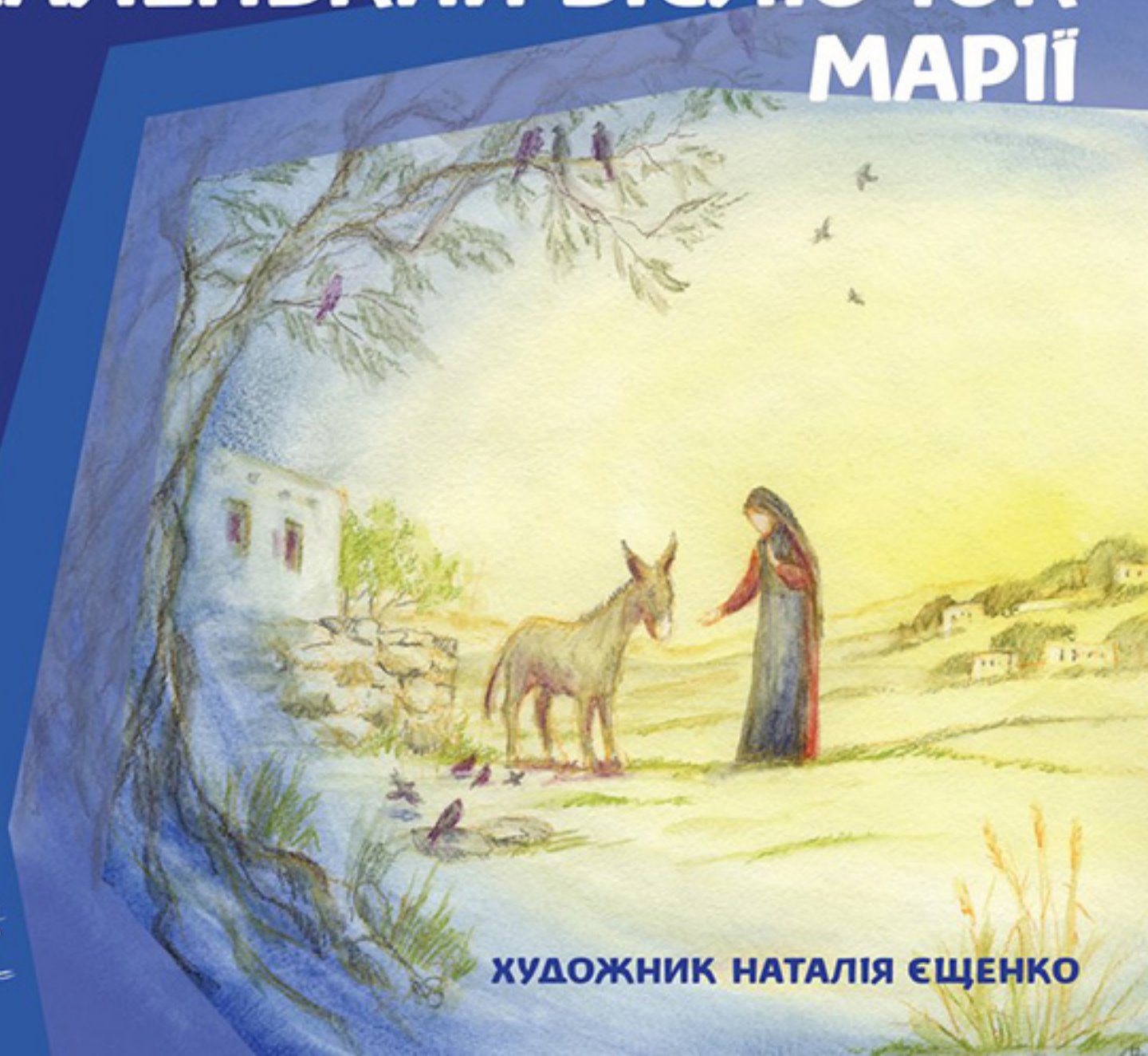

ГУНХІЛЬД ЗЕХЛІН

МАЛЕНЬКИЙ ВІСЛЮЧОК МАРІЇ

ХУДОЖНИК НАТАЛІЯ ЄЩЕНКО

Маленький віслучок Марії

GUNHILD SEHLIN

**MARIAS
LILLA ASNA**

Stockholm
Åsnans Förlag

ГУНХІЛЬД ЗЕХЛІН

**МАЛЕНЬКИЙ
ВІСЛЮЧОК МАРІЇ**

Художник Наталія Єщенко

Переклад Надії Гутянської

Київ
НАІРІ

УДК 821.113.6'06-343-93.03=161.2
3-58

Зехлін Г.

3-58 Маленький віслючок Марії / Пер. Н. Гутянської; худ. Н. Єщенко. – К. : НАІРІ, 2018. –
156 с., іл.
ISBN 978-617-7314-25-6

Книжка шведської письменниці Гунхільд Зехлін – це розповідь про велику силу любові, яка немічного зцілює, слабкого робить дужим, злодія – щедрим. Це історія про народження Хлопчика, якому судилося в майбутньому стати Спасителем людства, про його Сім'ю, а також про відважного й вірного маленького віслючка, без якого всім персонажам цієї історії нелегко було б витримати випробування, що випали на їхню долю.

УДК 821.113.6'06-343-93.03=161.2

ЗМІСТ

Найледачіший віслючок у Назареті	7
Йосип купує віслючка	11
Велика таємниця	17
Збирання врожаю	25
Царський указ	33
Дорогою до Віфлеєма	38
У розбійницькому лігві	45
З пастухами	55
У Віфлеємі	61
Дитя	67
Зірка	73
Чужоземці	77
Сон	87
У корчмі	95
Через пустелю	104
У Єгипті	113
Радісна звістка	123
Дорога додому	127
Чекання	135
Веселі подорожні	141
У Назареті	151

НАЙЛЕДАЧІШИЙ ВІСЛЮЧОК У НАЗАРЕТІ

У дуже давні часи на Святій Землі в Назареті жив собі маленький віслючок. Він був геть не схожий на інших ослів у місті. Ті були старанні й охайні, а цей – ледачий, завжди брудний та скуйовджений. Зате в нього була красива хода і він вище за всіх тримав свою голову.

Час від часу всі осли вирушали до лісу по дрова. Нав'ючені, довгою вервечкою поверталися вони до Назарета. Кожен старанно тягнув свою поклажу. Хто принесе додому своєму панові найбільшу в'язку? У самому кінці цієї колони плентався ледачий віслючок, і щоразу, коли випадала нагода скинути зі спини гілку, він так і чинив. Не раз він намагався прошмигнути повз інших ослів, бо не хотів іти останнім. Та вони його не пускали і, фиркаючи, осуджували: «Стій, де тебе поставили, нахабний віслюче!»

Увечері, коли осли поверталися до хліву, слуги шкребли тварин так, що шкури починали блищати, наче шовк. Господарем ледачого віслючка була найбагатша в Назареті людина, проте піклуватися про нього було доручено найгіршому злому слугі. Слуга ніколи не чистив віслючка шкребком, тож той бігав увесь брудний і кудлатий. Та попри це віслючок гордо носив свою голову. Інші осли дорікали йому:

– Посоромився б! Бач, витягнув шию і крокує!

А найстаріший і найрозумніший осел говорив:

– Ти що, не розумієш? Так не личить! Хто має такий кепський вигляд, тому нема чого копилити носа.

Проте це ледачого віслючка не обходило. «Я вам ще покажу!» – думав він. Щоправда, віслючок поки що не знав, що саме він їм покаже. Але це неодмінно мало бути щось надзвичайне, найпрекрасніше.

Люди в містечку часто насміхалися над ледачим віслючком.

– І як це він не помер з голоду, – говорили вони. – Йому навіть поїсти ліньки.

Хазяїн віслючка не раз зітхав:

– Який жахливий у нього вигляд! Симоне, візьми та вишкреби його!

– Так, пане, – відповідав Симон.

Та щойно хазяїн залишав їх, Симон вішав щітку на цвях і лягав на травичку. Ось чому маленький віслючок був такий неохайний. Тож не дивно, що всі ще більше кепкували і знущалися з нього.

«Ну, начувайтесь! – думав у відповідь маленький віслючок. – Я вам ще покажу, скоро покажу». Проте вголос він не говорив нічого.

Час від часу Симон повинен був привозити воду з міського джерела, хоча слuzі не подобалося, коли пан доручав йому цю роботу. Чоловік клав віслючкові на спину два шкіряні бурдюки для води, і вони повільно пленталися вздовж вулиці. Часом слуга поганяв віслючка палицею. Однак це траплялося не часто, адже Симон сам був ледачий і поспішав дуже рідко.

Рано-вранці біля джерела завжди кипіла робота: жінки набирали свіжу, прозору воду у величезні глиняні глеки, доверху наповнюючи їх, а потім, ставлячи на голову, несли додому. Жінки йшли, не розхлюпуючи ані краплини. Часто вони сідали біля джерела й розмовляли, але недовго, бо всі хотіли повернутися, поки ще панувала ранкова свіжість і прохолода.

Одного разу вранці Симон і віслючок зустріли молоду жінку, яку звали Марія. Вона вже поверталася зі своїм глеком. Побачивши маленького віслючка, Марія сказала:

– Який гарненький віслючок! Шкода, що він такий брудний!

Жінка зупинилася на хвилинку й почухала віслючка за вушком. Як це було чудово! Віслючок не пам'ятав, щоб його хто-небудь пестив, і по дорозі додому все думав про Марію, навіть не помічаючи, що Симон кричить, б'є і штовхає його.

Відтоді ледачий віслючок уранці почав часто зустрічати біля колодязя Марію. І щоразу вона зупинялася біля маленького знайомого і гладила його. Тоді віслючок дріботів додому більш упевнено і голову тримав вище, ніж завжди. Інші осли насміхалися з нього, кажучи:

– Що це з ним діється? Бачте, як запишався ледачий осел! Фр-р-р!

Та маленький віслючок не звертав на них уваги і прямував собі далі.

Тепер щоранку віслючок, нагостривши вушка, слухав, чи не посилає хазяїн Симона до джерела. Варто було з'явитися слuzі з бурдюками, як віслючка переповнювала радість і він ледве стримував нетерпіння, поки їх прив'язували. А потім так швидко біг з гори на гору до джерела, що здивований Симон ледве встигав за ним.

Якщо Марії там не було, віслючок уже знав, що вона запізнюється. Тоді він, поки Симон закріплював наповнений бурдюк, починав вередувати, розчепірював ноги, упирався, дозволяв себе бити й штовхати, аж доки не з'являлася Марія. Вона одразу підходила до віслючка, гладила його, лагідно говорила з ним. Тільки після цього віслючок підтюпцем рушав, високо тримаючи голову.

– Він геть з глузду з'їхав, – скаржився Симон іншим тваринам.

Одного разу віслючок загнав у ногу скалку. Він шкутильгав, знемагаючи від страшного болю.

– Це покарання, – сказали інші осли. – Так йому й треба. Знатиме, як гнути кирпичу.

Марія помітила це наступного ранку.

– Що трапилось з віслючком? – запитала вона. – Він поранив ногу?

– Не знаю, – відказав Симон, бо він навіть не помітив, що віслючок шкутильгає.

– Соромно не допомогти бідолашній тварині, – сказала Марія з прикрістю.

«Ще чого не вистачало, – подумав Симон. – Він такий ледачий і неслухняний».

– Дай-но подивлюся твою ногу, – звернулася Марія до віслючка.

– Не підходь – ударить, – застеріг Симон. – Він небезпечний, хвищається.

– Пусте, – відповіла Марія.

Віслючок з готовністю підняв ногу і стояв дуже спокійно. Марія швидко знайшла скалку і вправно витягнула її.

– Так ось що сталося. Тепер ти можеш знову ступати впевнено і красиво, – сказала йому Марія лагідно.

Коли віслючок повернувся додому, його товариші вже роздратовано й заздрісно перешіптувалися, бо він знову ступав упевнено й велично. Та це аж ніяк не зачіпало ледачого віслючка. «Якби вони знали! – думав він. – Якби ж то вони знали!»

ЙОСИП КУПУЄ ВІСЛЮЧКА

Марія поверталася додому, несучи на голові глек. Шлях її пролягав вузькою Обшарпаною вулицею. Втоплена, прийшла вона нарешті додому. Зняла глека й сіла на лавку в саду перепочити.

З майстерні вийшов Йосип, чоловік Марії. Він завжди піклувався про неї і збентежився, побачивши її такою змученою.

– Якби я спромігся купити тобі осла, – зітхнув Йосип. – Він возив би дрова і воду, і тобі не доводилося б тягати такі важкі речі.

– Це було б чудово, – сказала Марія. – Мені так хочеться мати віслючка. Та, на жаль, така покупка нам не по кишені. Не переймайся, Йосипе. Я трохи відпочину і знову зможу трудитися. Бог дасть мені сили, зачекай трохи.

Йосип повернувся до майстерні. Йому доводилося працювати з ранку до вечора, щоб заробити на життя. Тому він був дуже засмучений, що немає грошей купити осла.

Та поки Йосип працював, прийшла думка: «Вставатиму щодня на годину раніше й працюватиму швидше. Тоді, можливо, зможу зібрати грошенят на осла! Треба спробувати. У Марії сьогодні був такий стомлений вигляд».

З того дня Йосип вставав удосвіта і працював, поки руки тримали інструмент. На щастя, у нього було достатньо замовлень! Його заощадження поволі почали збільшуватися.

– Бідолашний Йосипе, – часто говорила Марія. – Ти працюєш дуже багато. Нам вистачає грошей на все, чого ми потребуємо.

– Працювати так радісно, – відповідав Йосип.

– Але ж ти надто перевтомлюєшся, – стурбовано говорила Марія.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.